

שבועון לכידע - רמת יוחנן.

מס' 937 ת' בכסלו תשנ"ו 1.12.1995

חברנו שלמה ולדמן נפטר.
אנו אבלים
עם מוטי, פקו וכל בני המשפחה

פרידה מאב

נפרדים אנו ממך אבא וסבא. עומדים אנו כאן בניך נכדיך קרובי משפחה וחברים וסוגרים מעגל חיים ותקופה אשר יחד עם אמא הטביעה בנו את חותמה, ותהיה לנו מורשה וצוואה לשנים הבאות.

אבא, יליד פולין, כמו רבים מבני דורו ניתק עצמו ממשפחה וממסורת אשר שורשיה בעיירות פולין ויצא להגשים חלום של חידוש החיים היהודים בארץ ישראל, התנתקות מהגולה והקמת מדינה חדשה. יצרת, יחד עם בני דורך, תברה שוויונית שיתופית אשר לא היתה לפנייה. לתוך תנועה חלוצית ומהפכנית זו הצטרפת עוד בפולין בעירתך ומאז דרך ההכשרה, העלייה, שפיים ורמת יוחנן ראית והעמדת עצמך כחיל בשירות הרעיון.

לא היית מנושאי הדגל אבל היית החייל הממושע אשר באופן אישי גזר על עצמו ויתור על כל הנאה חומרית, הסתפקות במועט, הכל נמדד לפי האם זה מביא תועלת לקיבוץ, לתנועה אחרת נחשב הדבר בעיניך לבזבוז.

לרבים מבני דורך היתה העבודה ערך, לגביך היה זה צו חיים וערך עליון אשר יש להגשימו יום יום ללא חשבון בקדימות עליונה לפני משפחה ועיסוקים אישיים אחרים. לא פעם התלוצצנו על תמימותך על הסיגוף העצמי אולם ידענו להעריך ולהוקיר את השלמות שבין הדיבור לבין המעשה.

היית ער לנעשה סביבך, לשינויים שבמעבר ממצוקה לרווחת, ואם חטאת לפעמים בדרישה כל שהיא, תמיד נסוגות והתיישרת עם דרכך.

חטא יחיד נזכור לך והוא אהבת הספרות והקריאה, גם בימי האהל ומנורת הנפט ובוודאי גם

בשנים הבאות הרבנית בקריאה, השתתפת בחוגי ספרות. הקדשת לאהבתך זו את יכולתך האינטלקטואלית והיא העניקה לך עונג רוחני.

כרבים מדורך אשר נפרדו ממשפחתם ולעולם לא זכו לראותם יותר, היתה המשפחה בעיניך ערך עליון. באוזנינו הבנים לא הרבית לספר על משפחתך שלך והיינו צריכים להמתין לנכדיך על מנת שהם יפתחו סגור לבך ודרכם יכולנו להבין עד כמה גאה היית בהתרחבותה וביצירת שלושה דורות אשר פיצתה חלקית על אובדן משפחתך שלך.

בשנים האחרונות התדרדרה איכות חיידך, רבים מחבריך לדרך הסתלקו מכבר, שמיעתך כבדה, הראיה נחלשה ויכולת העבודה הוגבלה, בדעה צלולה ובצעד אמיץ קבלת החלטה על גורלך.

אף כי אין אנו מסכימים עם הדרך בה בחרת אנו מצדיעים בכבוד והערכה לאומץ לבך ומכבדים החלטתך.

תחסר לנו דמותך ונוכל רק להשתדל לקיים צוואתך ולחקות את היושר והגינות.

נוח בשלום אב יקר.

מוטי.

דבר באפיקת הענין 1.1.1995

השלום חשוב מן השטח

"אוסלו כהמשך להרטום" כותב מאיר בראלי ב"דבר" (15.12.94). הוא מציין, שגם ערפאת רוצה לקצץ אותנו כדי להשמידנו, אז מה המסקנה אין טעם לכל המשאומות. נמשך את הכיבוש. איך ניראה בעיני העולם התרבותי? עמי אירופה וגם האמריקאים לא יעמדו לצידנו והעולם הערבי עיראק, איראן, סוריה ואפילו מצרים לא בטוחה וכל הישועה תבוא עלינו מהחוקת השטחים עם אוכלוסיה עוינת, שלא כמלחמת העצמאות שאו הערבים בכלל לא רצו לדבר איתנו ולחמנו על חיינו. עכשיו הם רוצים לדבר איתנו, כי אנו בינתיים גדלנו במספר ואנו חזקים יותר בצבא ובכלכלה. ניסינו ארבע מלחמות, מחוץ לפלשתינאים שום מדינה ערבית לא סבלה. את כוח עמידתם ראינו במלחמה בין עיראק לאיראן. שמונה שנים התכתשו בכל מיני תחמושות וכלום לא קרה להן. שום מנהיג לא נפל. בכלל צריך לנסות את הדרך לשלום.

הפלשתינאים רוצים שלום וזה שכל הזמן מכניסים לנו לראש שמדינה פלשתינאית זה חיסול מדינת ישראל שום ברידעת לא יוכל לקבל זאת. אם מאיימת עלינו סכנה רק מהערבים שמסביב, אני מתאר, שבהסדר יהיה תנאי שאין מכניסים צבא זה, כמו שגם ירדן התחייבה. ולכן, בראלי, הדרך שלך יכולה להוביל רק למלחמה, והשטחים רחוקים מלהיות פוליטת ביטוח.

חשוב שטח, אבל חשוב יותר השלום וזה דבר יקר מכדי שנוותר על השלום ונלך בדרך המלחמה.

שלמה ולדמן, דמת יוחנו

מיפד 927, כ"ה ק"ה תשנ"ב
15 באוגוסט 1995

כאנן טוב נכרך
את ענבל וגיאלן שאויהם
את אוטי וטליה
את רחל ושלמה
ולכל בני האספחות
אנן טוב ו

לבת שלום!